

CƏFƏR
CABBARLI

SOLĞUN ÇİÇƏKLƏR

/ 5 pərdəli dram /

QANUN NƏŞRİYYATI

“Solğun çiçəklər” əsəri cəmiyyətin köhnə adət-ənənələrinin insan talelərinə necə təsir etdiyini göstərən dramatik bir əsərdir. Əsərdə gənclərin sevgi və azadlıq arzuları ilə ailə və cəmiyyət təzyiqləri arasında qaldığı təsvir olunur. Hadisələr əsasən qadın hüquqsuzluğu və məcburi evlilik mövzusu ətrafında cərəyan edir. Qəhrəmanların faciəli taleyi köhnə düşüncə tərzinin acı nəticələrini açıq şəkildə göstərir. Müəllif bu əsərlə insan azadlığını və yeni düşüncənin vacibliyini vurğulayır.

SOLĞUN ÇİÇƏKLƏR

/ 5 pərdəli dram /

MƏCLİS ƏHLİ

Bəhram – Saranın əmisi oğlu.

Sara – Bəhramın əmisi qızı, Gülnisənin qızlığı.

Gülnisə – Saranın analığı.

Pəri – Gülnisənin qızı.

Əbdül – ev nökəri.

BİRİNCİ PƏRDƏ

Məclis vaqə olur, Saranın varlı və Avropa qaydasilə bəzənmiş otağında. Sol küncdə kreslo, qabaqda miz, üzərində şamdanlar, kitab və qeyri, yanında bir neçə kürsü və bir tərəfdə üçayaq üstündə bir dibçəkdə zərif qırmızı çiçəklər, divarda Saranın rəsmi. Uzun bir kresloda Bəhram və Sara oturublar. Bir qədər mütaliedən sonra.

Bəhram. Mən nə qədər fikir edirəmsə, Sara, bu əcaib hadisədən bir şey anlaya bilmirəm. Mənim əmim, əlindən yaxşılıqdan başqa bir şey gəlməyən, Allahın mömin və müqəddəs bir bəndəsi idi. Fəqirlərə yüz minlərlə ehsan edib, bütün şəhəri öz səxavət və mərhəmətinə mat etmişdi. Bir kəsə bir fənalıq etməmişdi. Belə bir adama zəhəri kim vermiş və nə qəsd ilə vermiş olduğunu anlamaq doğrudan da müşküldür.

Sara. Bəhram, görürəm, sən daima əminin fikrini edirsən. Daha iş olub-keçib və mən çox güman edirəm ki, bu səhvədən olan bir işdir. Zira mənim atamın bir düşməni ki yox idi.

Bəhram. Doğrudur, iş olub-keçib, amma sənin üçün qorxuram!

Sara. Mənim üçün nə qorxursan? Atam qocalmışdı, onsuz da həyatına çox qalmamışdı. Atam ölübsə, sənin canın sağ olsun. İndi mənim ümidim bircə sənsən ki, səni sevəndən sonra bir şey nəzərimdən çıxıb, elə bilirəm ki, dünyada bir sənsən, bir də mən.

Bəhram. Doğrudur, Sara, ustad-xilqət səni mənim üçün və məni sənin üçün xəlv eləmişdir. Amma qorxuram ki, atana zəhər verən xain sənindir də... Yox, yox, yox, səhv eləmişəm. Qorxma, mən gecə-gündüz pərvanə kimi dövrənə fırlanıb, sənə gələcək bəlaləri sinəm ilə qarşılamam. Sənin xoşbəxtliyin mənim həyat və səadətim deməkdir.

Sara. Qorxursan ki, mənə də zəhər verərlər? Yox, vallah, sən səhv edirsən. Mənim atamın düşməni yoxdur, mən də ki, bir kəsə bir şey edəcək ürəyə malik deyiləm... Atam üçün qüssə edəcəyimdən

qorxursansa, o da bicadır. Zira, sən mənim yanımda-
san, səni sevirəm və dünyalar qədər dərdim olursa,
səni görəni kimi hamısını unuduram...

Bəhram. Ax, Sara! Bilirsənmi nə gözəldir dün-
yada sənini kimi bir gözəli sevmək və ona sevlmək!
Sən insan deyilsən, bir hüsn mücəssəməsi, bir mələ-
ki-xoşətvər!

Sara. Odur ki, mən daima səninilə görüşəndə
qorxuram, ələlxüsus bu vaxtlarda, zira, biz bir-birilə
güşəndə kənardan bir nəfər bizi seyr edərsə, hər
ikimizin üzündə bir lövhəyi-məhəbbət, bir eşq qı-
zartısı olduğunu aşkar anlar. Hərçənd biz bir günah
iş görmürük, amma hər halda Gülnisə mənim ana-
lığımdır. Bir tərəfdən atamın ölməsindən mükəddər
olmuş, bir də, bizi məhəbbətlə şən görərsə, daha da
mükəddər olacaq ki, guya atam öləni kimi mən tez
məhəbbət bəsləməyə başladım. Daha o biçərə nə bil-
sin ki, biz çoxdan bir-birinə aşıqik.

Bəhram. Sara, qorxulacaq bir şey yoxdur, mən
səni sevirəm, sən məni. Mən sənsiz yaşaya bil-
mərəm, sən mənsiz. Kimsə bizi bir-birindən ayıra
bilməyəcəkdir...

Sara. Ax, Bəhram! Nə vaxt görəsən bizim həyatımız birləşəcək. Mən hiss edirəm, daha bizim birləşmək zamanımızdır. Əhdimizin sərəncamı gərəkdir, vallah, daha səbir edə bilmirəm. Biz azdan sonra mən Pərini görüm və ona deyim ki, yavaş-yavaş Gülnisəyə desin. Pəri mənim ögey bacım isə də, mən onu min doğma bacıdan artıq sevirəm və o da bizim məhəbbətimizi bilir və zənn edirəm ki, Gülnisə də bizim məhəbbətimizə mane olmaz.

Bəhram (*kənara*). Gülnisə, Pəri, ögey ana və ögey bacı! Mənim bu hiyləgər insanlardan əsla gözüüm su içmir. Onlar mənim yadıma düşəndə sanki gözüümün önünə bir qara pərdə çəkilir və bir şey mənim ürəyimdə: – Qorx onlardan, qorx, qorx, – deyir. Sara, doğru deyirsən, birləşmək zamanımızdır. Ax, nə qədər xoşbəxtəm mən ki, sənin kimi bir gözəl sevilib və bir izzət ilə sənə dedikdə: “Mən də, əmioğlu səni sevirəm” – deyə, mənimlə əhd etdin.

Sara. Əlbət ki, ürək ürəyin parçasıdır. Amma heç çiçəklərim yadımda yoxdur. (*Gözü dəyib qalxır, gedib onları öpür və sevir.*)

Bəhram. Ax, nə qədər sevimli! Nə qədər xoşəxlaq!